

HỒI THỨ BẢY QUYẾT CHÍ RỬA HỒN CAM CHỊU NHỤC

Quan Tây hỏi:

- Điều chi?

Quân Trung Phụng đáp:

- Được lão tiên bồi đưa đi gặp hai vị cố hữu của tiên phụ, vẫn bồi cảm kích vô cùng! Nhưng vẫn bồi còn nhỏ tuổi, e rằng lúc đối đáp không hợp ý người. Mong lão tiên bồi chỉ bảo cho.

Quan Tây ngửa mặt lên trời cười ha hả nói:

- Đề cập tới hai vị cố hữu của lệnh tôn, lão phu không khỏi lo thay cho cô nương.

Quân Trung Phụng ngơ ngác hỏi:

- Tại sao vậy?

Quan Tây đáp:

- Vì tên hung thủ áo trắng kia hành tung vô định. Thầy trò lão phu theo dõi đã mấy tháng nay mà không sao gặp được gã. Thế thì hai vị phụ chấp của cô nương dĩ nhiên là đang lo sốt vó, không chừng hung thủ tìm đến nhà hai vị đó cũng nên...

Trên môi hần thoáng qua một nụ cười nham hiểm nanh ác hần nói tiếp:

- Lão phu còn e rằng hai vị đo đem lòng ngờ vực cho lệnh tôn đã tiết lộ với hung thủ áo trắng chỗ họ mai danh ẩn tích trong khi lệnh tôn bị tra tấn. Như vậy là một điều rất bất lợi cho cô nương.

Quân Trung Phụng mắng thầm trong bụng:

- Trước khi mi gạt ta cùng đi đã biết rõ đầu đuôi chuyện này mà sao không cho ta hay ngay lúc đó.

Nhưng nàng tự biết mình đang ở vào hoàn cảnh rất nguy ngập chẳng khác thân cá chậu, chim lồng, bất cứ lúc nào cũng có thể bị quân dã man hạ sát, nên nàng cẩn thận từng ly từng tý, lựa từng lời nói, nàng phải vận dụng hết trí khôn mong bảo vệ sinh mạng cho được an toàn.

Quân Trung Phụng xoay chuyển ý nghĩ trong lòng rồi đáp:

- Văn bồi nhỏ tuổi đại đột, không sao hiểu được đường đời gai góc đầy nguy hiểm, chỉ trông ở nơi lão tiền bối chỉ điểm cho mà thôi.

Tả đạo Quan Tây thấy nàng đã hoàn toàn chịu khuất phục thì trong lòng ngấm ngầm đắc ý.

Hắn tủm tỉm cười nói:

- Chỉ cốt sao cô nương chịu nghe lời là Quan mỗ bảo đảm cho, quyết không có việc gì xảy ra.

Quân Trung Phụng nói:

- Văn bồi xin nhất tâm nghe lời chỉ giáo.

Dứt lời nàng giả vờ như người nhọc mệt quá độ, không còn sức để chống đỡ, liền nhắm mắt ngồi tựa vào thành xe.

Quan Tây giơ tay lên vỗ vào cánh tay Quân Trung Phụng để giải khai huyết đạo cho nàng rồi nói:

- Cô nương hãy nghỉ ngơi một lúc cho lợi sức.

Hắn nhảy xuống xe bỏ đi.

Quân Trung Phụng đột nhiên mở bừng mắt ra ngó bóng sau lưng Quan Tây dần dần mất hút.

Lòng nàng nổi lên một mối căm hận không bút nào tả xiết. Nàng tự nhủ:

- Có một ngày kia bọn mi sẽ mất vào tay ta. Ta phải băm vằm quân ác ôn ra làm muôn đoạn mới hả được mối phần uất này.

Quân Trung Phụng là một thiếu nữ nhỏ tuổi, nàng vừa thoát chết lại lâm vào tình trạng cay cực thống hận và luôn luôn tưởng chừng tử thần vẫn rình rập bên mình. Người nàng còn nhỏ mà trong lòng phải lo nghĩ những việc tày đình thì làm sao chống nổi. Tâm thần mỗi mệt, nàng tựa vào thành xe bất giác ngủ thiếp đi.

Khi Quân Trung Phụng tỉnh dậy, nàng phát giác ra mình nằm duỗi dài trên một chiếc giường nệm gấm. Trong nhà thấp hai cây nến long phụng. Một chữ "Hi" lớn bằng miệng thúng treo ở trước cửa, phía trên một bức màn hồng.

Quân Trung Phụng giật mình kinh hãi, nàng đứng phắt dậy, trước tấm gương đồng mới phát giác ra mình đang vận quần hồng áo tía, nàng không hiểu ai đã mặc vào cho mình từ hồi nào.

Suýt nữa nàng đã kêu thét lên, nhưng phải cố nhẫn nại, dẹp cơn xúc động, trấn tĩnh tâm thần để chờ đợi diễn biến.

Nàng cử động chân tay thấy nơi huyết đạo đều đã giải khai, liền từ từ lùi lại ngồi lên giường nghĩ cách đối phó với cuộc diện trước mắt.

Nàng tự hỏi:

- Lúc này chẳng hiểu ta có còn tấm thân thanh bạch nữa không? Nếu quả mình chưa bị ô nhục thì còn giữ được tấm thân trong trắng mà chết. Nếu mình đã bị ô nhục rồi thì chết đi phỏng được ích gì? Mỗi cừ hận ghi xương chếp da này chẳng thể nào bỏ đi không trả được? Như vậy mình cần phải sống...

Nàng còn đang ngẫm nghĩ thì đột nhiên cửa rèm lay động.

Tả đạo Quan Tây bước vào. Hắn vẫn mặc áo xanh, nhưng trên vai có đeo một cái băng băng đoạn màu hồng.

Quân Trung Phụng ngẩng đầu lên ngó Quan Tây một cái rồi từ từ đứng dậy hỏi:

- Hình như tướng công uống rượu nhiều phải không?

Nàng phải đè nén mối khích động kịch liệt trong lòng để thốt ra thanh âm rất êm ái.

Quan Tây đã ngấm ngấm vận động chân khí đề phòng, hắn đã chắc khi tiến vào tân phòng tất gây nên một trận phong ba đến trời long đất lở, hay là tân nương tử đã trốn khỏi tân phòng rồi.

Hắn nghĩ trước không biết bao nhiêu tình cảnh rồi ren. Ngờ đâu sự thực đã trái ngược hẳn với sự tiên liệu. Quân Trung Phụng bình tĩnh phi thường!

Quan Tây khẽ háng giọng một tiếng đáp:

- Chà! Lão phu quả đã uống rượu nhiều thiệt.

Hắn giương cặp mắt cú vọ nhìn chăm chú vào mặt Quân Trung Phụng để quan sát.

Bỗng thấy Quân Trung Phụng từ từ đứng lên, đi lại đầu giường cầm chiếc bình sứ rót ra một chung trà hai tay bưng lại cho Quan Tây nói:

- Tướng công hãy uống chén trà này cho tỉnh rượu.

Quan Tây đón lấy chén trà uống một hơi cạn sạch rồi đáp:

- Cô nương thật là người trấn tĩnh hiếm có.

Quân Trung Phụng nói:

- Việc đã xảy đến thế này dù tiện thiếp có nóng nảy cũng bằng vô dụng. Có điều tiện thiếp muốn cùng tướng công nói chuyện vui vẻ...

Quan Tây đỡ lời:

- Hay lắm! Lão phu cũng chỉ muốn nói chuyện vui vẻ với cô nương.

Quân Trung Phụng cất giọng buồn buồn:

- Tiện thiếp biết rằng vì tướng công muốn cứu tiện thiếp mà phải đưa ra hạ sách lấy tiện thiếp làm vợ.

Mấy câu này càng khiến cho Quan Tây kinh ngạc hơn. Hắn thộn mặt ra, miệng ấp úng:

- Cái đó... Cái đó...

Quân Trung Phụng thấy hắn có vẻ lúng túng liền đỡ lời:

- Người anh em của tướng công lúc nào cũng định hạ sát tiện thiếp. Tướng công không thể trở mặt với anh em, thật khó mà đề phòng cho xiết được. Tướng công lấy tiện thiếp làm vợ thì từ đây tiện thiếp là tử tử y, y không còn cách gì để ám toán tiện thiếp nữa.

Quan Tây nói:

- Cô nương nói vậy tuy rất đúng, nhưng lão phu đã ngoại lực tuần mà cô nương mới 15,16 tuổi thì không khỏi mang tiếng là đã già còn chơi trống bỏi.

Quân Trung Phụng lắc đầu nói:

- Tiện thiếp tưởng cái đó chẳng có chi là quan hệ. Nội lực tướng công đã tinh thâm mà có chút lòng thương hương tiếc ngọc thì sống đến hơn trăm tuổi cũng chẳng khó gì.

Câu nào của nàng cũng ra ngoài ý nghĩ của Quan Tây, khiến cho hắn đứng ngẩn người ra hồi lâu không nói nên lời.

Quân Trung Phụng đột nhiên thở dài nói tiếp:

- Tiện thiếp mà lấy được một người trượng phu như tướng công thì chung thân có nơi nương tựa, và từ đây trở đi không còn ai dám khinh mạn tiện thiếp nữa.

Quan Tây hắng giọng nói:

- Cái đó thì đúng thật. Từ đây sắp tới, nhất định không một người nào dám khinh rẻ cô nương.

Quân Trung Phụng lại thở dài nói:

- Hỡi ôi! Có một điều khiến cho tiện thiếp trong lòng lúc nào cũng thắc mắc không yên...

Quan Tây hỏi ngay:

- Điều chi vậy?

Quân Trung Phụng đáp:

- Theo nghi lễ, lẽ ra tiện thiếp phải mặc hiếu phục ba năm. Khoảng thời gian này lâu quá!

Quan Tây nói ngay:

- Chúng ta đã là người võ lâm thì bất tất phải câu nệ lễ phép.

Quân Trung Phụng nói:

- Việc để tang cho mẹ là một điều rất hệ trọng ở nhân gian, nếu mình hoàn toàn bỏ hẳn thì sao cho đành dạ. Theo ý tiện thiếp...

Quan Tây rất đổi quan tâm hỏi ngay:

- Theo ý cô nương thì thế nào?

Quân Trung Phụng đáp:

- Theo ý tiện thiếp thì ba năm rút lại làm ba tháng. Như vậy vừa tròn được hiếu đạo cho người nhi nữ, vừa không để lang quân phải hui quạnh lâu ngày.

Hai tiếng "lang quân" mới yêu kiều làm sao!

Quan Tây vừa nghe lọt tai, hấn đã tưởng chừng như thân mình sắp bay bổng tận mây xanh.

Hấn hắng giọng luôn mấy tiếng rồi nói:

- Người huynh đệ của ta hay rắc rối thì chẳng cần phải chờ mãn tang. Chúng ta tể cáo thiên địa rồi chẳng lẽ sau ba tháng lại tể cáo lần nữa?

Quân Trung Phụng ngắt lời:

- Theo ý tiện thiếp chúng ta không cần câu nệ lễ tiết, mà chỉ cần hết tâm ý của kẻ nhi nữ là được.

Quan Tây hỏi:

- Làm thế nào để cô nương trọn vẹn hiếu đạo được?

Quân Trung Phụng đáp:

- Chúng ta vẫn giữ tiếng là vợ chồng, nhưng trong vòng ba tháng không làm lễ phu thê, như thế là tận tâm rồi.

Quan Tây nói:

- Hiền thê nói vậy là phải. Có điều...

Quân Trung Phụng khi nào để cho hắn nói nữa, nàng vội nghiêng mình thi lễ ngắt lời:

- Phu quân thể theo ý kiến của tiện thiếp cho trọn lòng hiếu thảo thì cả tiên phụ mẫu ở dưới suối vàng cũng cảm kích vô cùng!

Quan Tây bị Quân Trung Phụng chẹn họng, hắn không thể nói nên lời được nữa.

Bỗng có tiếng Quan Trung lè nhè từ ngoài nói vọng vào:

- Lão đại! Tiểu đệ có giết con nhỏ lăng mạn kia thì nay đã trả lại bằng một vị tiểu cô nương. Nhưng chẳng hiểu con nha đầu này có chịu nghe lời không...

Gã vừa nói vừa ngắt ngưỡng đi vào. Hơi men sắc súa giàn giụa cả trong phòng.

Quan Tây sa sầm nét mặt nói:

- Huynh đệ! Quân cô nương đây không phải như con nha đầu Tiểu Phụng đâu nhé. Tiểu Phụng chỉ là đứa con gái lăng mạn, tiểu huynh gặp thị thì giỡn chơi cho đỡ buồn. Còn Quân cô nương đây đã chính thức tế cáo với trời đất đâu phải chuyện đùa.

Quan Trung khác nào đụng phải cái đinh, hết cả say rượu.

Hắn nghĩ thầm trong bụng:

- Bọn mình bỏ thuốc mê khiến ả thần trí hôn mê rồi cùng đại ca bái thiên địa. Nhưng bây giờ ả tỉnh lại rồi thì có lý đâu một vị tiểu cô nương 15,16 tuổi lại chịu đi lấy một lão già đã ngoại lục tuần.

Tuy trong lòng hắn nghĩ thầm như vậy, nhưng ngoài miệng không tiện nói ra.

Bỗng nghe Quan Tây nói:

- Xưa nay chị dâu cũng như mẹ. Vậy từ đây sắp tới huynh đệ phải kính phục nàng. Nếu người còn ăn nói xúc phạm đến nàng thì ta đây phải xử trí đó.

Câu này vừa là mệnh lệnh vừa là lời giáo huấn khiến cho Quan Trung đứng thộn mặt ra hồi lâu không thốt nên lời.

Nguyên Quan Thị Song Đào tuy cùng một mẹ sinh đôi, song tính cách hai người lại trái ngược nhau. Tả đạo Quan Tây tính tình nham hiểm âm thầm, mừng giận không lộ ra ngoài mặt. Còn Hữu đạo Quan Trung lại nóng tính, chỉ ba câu nói không hợp là lửa giận bốc lên ngùn ngụt, rút đao giết người ngay.

Quan Tây trước nay vẫn giữ thái độ ôn hòa với Quan Trung, ít khi nổi dóa. Bữa nay là lần đầu tiên hắn mới dựng mặt dựng mày bảo em như vậy.

Quan Trung nhớ lại trước nay chẳng bao giờ huynh trưởng hạch lạc mình như bữa nay. Trạng thái đột ngột này khiến cho hắn căm giận, cặp mắt đỏ ngầu, nhưng hắn phải cố nhẫn nại.

Lúc đó Quan Trung Phụng cũng đứng bên. Nàng coi vẻ mặt Quan Thị Song Đào cũng nhận thấy hai anh em hắn có chỗ xích mích. Do vụ hai anh em chí thân cùng mẹ sinh đôi xuýt trở mặt thành thù này, nàng phát giác ra ở trong người con gái ngoài võ công còn có một thứ võ khí thâm độc là sắc đẹp và mưu cơ.

Nàng thở phào một cái ngấm ngấm tự nhủ:

- Ta phải biết lợi nhan sắc của mình để anh em nó nổi lòng thù ghét nhau, đánh chém nhau đến một mất một còn. Bất luận ai thắng ai bại, ai chết ai bị thương, mỗi cừu hận của ta cũng vui được nửa phần.

Nàng nghĩ tới chuyện báo thù có hy vọng thành tựu, bất giác trên môi thoáng lộ một nụ cười đắc ý.

Quan Trung cặp mắt chuyển động ngó thấy Quan Trung Phụng nhoen miệng cười khiến cho người nàng càng xinh đẹp, hắn không khỏi động tâm.

Tả đạo Quan Tây lạnh lùng hỏi:

- Sao? Có phải trong lòng ngươi có điều không phục?

Quan Trung đáp:

- Tiểu đệ không dám. Nhưng... nhưng...

Quan Tây thấy em ấp úng liền xẵng giọng hỏi:

- Nhưng làm sao?

Quan Trung đáp:

- Đại ca sung ái y như vậy thì rồi chúng ta trả lời sao với hai vị bảo chúa Trương, Hoàng.

Quan Tây hững hờ nói:

- Nhất thiết đều có tiểu huynh làm chủ. Hiền đệ bất tất phải nhọc lòng.

Quan Trung nói:

- Đại ca nói phải đó.

Rồi hần trở gót đi luôn.

Quan Trung Phụng nhìn bóng sau lưng Quan Trung cho đến khi mất hút. Bồng nàng thở dài nói:

- Nhị đệ của chúng ta dường như có vẻ bất mãn với tiện thiếp.

Quan Tây nói:

- Trước nay y muốn làm gì thì làm quen tính mất rồi. Từ nay ta đã có chủ trương, y không dám vô lễ với nàng đâu!

Quan Trung Phụng nói:

- Nếu để vì tiện thiếp mà hai anh em sinh lòng oán hận nhau thì dù tiện thiếp có chết đến trăm lần cũng không đủ chuộc tội.

Quan Tây cười ha hả nói:

- Hiền thê cứ yên tâm. Chẳng khi nào hần dám vô lễ với ta.

Quan Trung Phụng nghĩ thầm trong bụng:

- Rồi có một ngày kia anh em mi sẽ trở mặt cầm gươm đâm nhau.

Nhưng ngoài miệng nàng lại tươi cười nói:

- Tiện thiếp chỉ mong hai anh em tương công không đến nỗi bất hòa vì tiện thiếp. Có như thế thì tiện thiếp mới yên lòng.

Quan Tây cười nói:

- Nhị đệ tuy tính khí nóng nảy nhưng vẫn có phần kính sợ ta.

Quan Trung Phụng đưa tay ra đỡ Quan Tây nói:

- Tiện thiếp châu chực cho lang quân đi nghỉ.

Quan Tây quay đầu ngó lại thấy dưới ánh đèn dung nhan Quân Trung Phụng xinh đẹp và quyến rũ không bút nào tả xiết. Hắn thộn mặt ra mà nhìn.

Quân Trung Phụng thổi tắt đèn đi. Trong tân phòng tối đen như mực.

Sáng sớm hôm sau, Quân Trung Phụng dậy thay quần áo. Bữa nay nàng mặc toàn đồ màu lục, cả đôi giày thêu cũng màu lục. Mái tóc dài mọi ngày xõa xuống vai, nay quần lại thành một búi cao lên rất ngộ.

Mặt trời lên cao ba ngũ. Chợ sớm đã họp ồn ào.

Quan Trung dẫn hai tên đồ đệ đến đứng chờ ngoài cửa phòng đã ra chiều nóng nẩy. Hắn trong lòng phiền não, oán hờn, bao nhiêu lửa giận trút cả lên đầu hai tên đồ đệ. Miệng hắn không tiếc lời thóa mạ.

Quân Trung Phụng bây giờ mới đỡ Quan Tây từ từ đi ra.

Quan Trung thấy ánh mắt sáng lòe. Quân Trung Phụng khác nào con chim phụng hoàng màu lục xuất hiện. Nàng bỏ Quan Tây chạy lên xe. Hắn còn ngó thấy Quân Trung Phụng lúc mở rèm xe đột nhiên quay lại nhìn hắn mà cười.

Quan Trung không biết nụ cười này có ngụ ý gì, nhưng hắn cảm thấy nụ cười làm cho nàng xinh đẹp muôn phần và khiến người ta không khỏi rạo rực trong lòng.

Quan Tây khẽ quát:

- Khởi trình đi thôi!

Quan Trung như người mơ mộng choàng tỉnh giấc, tung mình lên ngựa, giựt dây cương đi trước dẫn đường.

Bốn con tuần kỵ (đôi ngựa, đôi lừa) kéo chiếc xe mui đi ra khỏi thôn ấp.

Quân Trung Phụng đột nhiên phát giác ra một điều khác lạ là chiếc xe này không có người đánh xe. Nó tiến về phía trước hoàn toàn do hai con lừa phía trước điều động.

Lạ ở chỗ hai con lừa trắng kiện này dường như có khiếu thông linh, tự chúng lựa đường mà chạy khiến người ngồi xe yên ổn dị thường, chẳng thấy mệt chút nào.

Đây tuy là chuyện nhỏ nhặt không đáng để ý nhưng trên thực tế nên suy xét cho kỹ cũng là một chuyện khác thường.

Quân Trung Phụng sinh mỗi hoài nghi, bất giác nàng đưa mắt nhìn hai con lừa. Nàng thấy cả đôi hình sắc giống nhau, toàn thân một màu hồng thắm, có dáng khỏe mạnh phi thường. Chúng chạy nhẹ nhàng như không có ý mệt nhọc.

Nàng lại để ý đến chiếc xe mui thì thấy cách trần thiết nội bộ rất êm ái mà cách chế tạo rất tinh xảo thuận tiện. Xe làm bằng thứ gỗ thượng hảo và dường như đã tính rất kỹ từng phân từng tấc để giảm bớt trọng lượng cho được nhẹ nhàng đến mức tối đa. Hiển nhiên là một cỗ xe chuyên dùng vào việc bạt thiệp trường đồ.

Lúc này chiếc xe đã rời khỏi thị trấn trong thôn ỏ ra gần đến một vùng hoang dã.

Hữu đạo Quan Trung như người phát điên. Đột nhiên hấn quát ngựa cho phóng nước đại chạy như bay về phía trước.

Quan Trung Phụng tuy ngồi trong cỗ xe có mui, nhưng nàng bắt đầu chú ý quan sát và tìm hiểu cảnh vật chung quanh cùng những tình hình biến đổi. Nhất cử nhất động của anh em họ Quan đều không lọt khỏi mắt nàng.

Nàng thấy Quan Trung ruổi ngựa như người điên thì không khỏi cười thầm trong bụng vì nàng biết thủ đoạn lợi dụng sắc đẹp của nàng đã đem lại hiệu quả. Quan Trung phóng ngựa chạy như điên đã chứng minh trong lòng hấn bị mối thương cảm cùng sâu muộn chứa đầy không nơi phát tiết.

Hai con lừa trắng kiện cũng dần dần phóng nhanh cước bộ rượt theo về phía trước.

Quan Tây cùng hai tên đệ tử thấy chiếc xe đi nhanh cũng ruổi ngựa chạy lẹ theo sau.

Đôi tuần mã và đôi kiên lư chạy như bay trên đường lớn giữa vùng hoang dã.

Cỗ xe đi một mạch đến mấy chục dặm đường. Bây giờ Quan Trung chạy trước đã từ từ đi chậm lại.

Quan Trung Phụng âm thầm ngó hai con ngựa thấy chúng đã mồ hôi ướt đầm, còn hai con lừa vẫn chưa có vẻ chi nhọc mệt.

Điều khiến cho nàng kinh dị là lúc lừa, ngựa thi nhau mà chạy, chiếc xe vẫn không nghiêng người. Hiển nhiên hai con lừa trong lúc chạy nhanh vẫn lựa đường cho xe không đụng vào những chỗ gồ ghề hay thụt xuống ổ gà.

Bây giờ nàng mới biết là hai con lừa này không phải vật tầm thường mà cả chiếc xe mui e rằng cũng là một vật có nhiều lai lịch.

Quan Tây giục ngựa chạy lên trước rồi vòng lại trước mặt Quan Trung xẵng giọng hỏi:

- Huynh đệ! Dường như trong lòng ngươi có điều chi oán hận phải không?

Quan Trung đáp:

- Oán hận thì không có, song tiểu đệ muốn nói mấy lời cảm khái.

Quan Tây hỏi:

- Được lắm! Điều gì thử nói nghe!

Quan Trung nói:

- Anh em chúng ta là hai thanh đao liên hiệp nhau mà vùng vẫy giang hồ mấy chục năm nay, phúc cùng hưởng, họa cùng đau. Nhưng tình hình hiện nay có điều khác trước.

Quan Tây cười lạt hỏi:

- Có điều chi khác trước?

Quan Trung đáp:

- Vị tân tẩu kia đã khiến cho anh em chúng ta mất sự thăng bằng...

Hắn ngừng lại một chút rồi thở dài nói tiếp:

- Hỡi ơi! Hai vị bất quá mới nhật dạ phu thê mà tình trạng đã chuyển biến rất nhiều. Nếu tình hình này còn kéo dài e rằng đại ca nghe lời thủ thi bên gối rồi có thể nhân lúc tức giận mà hạ sát tiểu đệ.

Quan Tây tài mặt dường như đã muốn nổi hung, nhưng hắn nhẫn nại được ngay, cười mát nói:

- Huynh đệ thực quá lo xa!

Quan Trung đáp:

- Không phải tiểu đệ quá lo xa đâu mà là chuyện rào giậu, trước khi mất trộm hay cháy nhà, trước khi xảy trận phong ba, nên phải nói ra như vậy.

Quan Tây hắng giọng một tiếng rồi nói:

- Hiền đệ đã nói vậy thì tiểu huynh cũng có điều vắn tắt giấu trong lòng chẳng thể không nói ra cho hiền đệ hay.

Quan Trung nói:

- Tiểu đệ xin rửa tai để nghe đây!

Quan Tây nói:

- Vụ hiền đệ giết Tiểu Phụng là không được đâu. Tuy thị là một cô gái lãng mạn, nhưng đối với tiểu huynh có chút chân tình lại cùng ở với nhau chẳng khác vợ chồng. Thế mà hiền đệ không bảo ta trước một tiếng đã tự ý giết đi là nghĩa làm sao?

Quan Trung đáp:

- Loài mèo mả gà đồng đó có chi đáng lưu luyến?

Quan Tây xẵng giọng hỏi:

- Thị có làm lỗi gì mà muốn giết đi cũng phải do tay tiểu huynh hạ sát, sao hiền đệ lại chuyên quyền hạ thủ?

Quan Trung hậm hực đáp:

- Tiểu đệ đã ưng chịu trả lại cho đại ca một vị đại cô nương mạnh gấp mười Tiểu Phụng còn chưa đủ ư?

Quan Tây hỏi:

- Phải chăng hiền đệ muốn nói đến Quân cô nương?

Quan Trung lạnh lùng đáp:

- Quân Trung Phụng há chẳng mạnh gấp mười Tiểu Phụng ư?

Quan Tây đảo cặp mắt thần quang lấp lánh cất giọng lạnh như băng nói:

- Quân cô nương cũng chỉ có một mạng và cũng không chịu nổi một đao của hiền đệ đâu...

Hắn đổi giọng nghiêm khắc hơn nói tiếp:

- Mấy năm nay người qua lại giang hồ tự ý muốn làm việc gì là làm. Từ nay như vậy không được, bất cứ một hành động nào cũng phải suy nghĩ cho chín chắn rồi hãy làm. Gặp trường hợp không có ta ở bên cạnh lần này người hại làm mạng người vô tội vậy thì lần khác ta mà không ra pháp độ để người úy kỵ, không chừng trong vòng mười ngày người sẽ hạ sát đến Quân cô nương.

Quan Trung nói:

- Ấy Tiểu Phụng dám mở miệng xung chàng với tiểu đệ nên tiểu đệ giận quá rút đao chém chết ả. Còn Quân cô nương nếu thuận theo tiểu đệ thì tiểu đệ giết y làm chi?

Quan Tây nói:

- Người làm rồi! Từ nay người phải thuận theo nàng mới được.

Quan Trung sững sốt hỏi:

- Đại ca bảo sao? Đại ca muốn tiểu đệ phải nghe theo con lời mới 15,16 tuổi ư?

Quan Tây nghiêm khắc đáp:

- Phải rồi! Bất luận nàng lớn tuổi hay nhỏ tuổi nhưng nàng vẫn là tẩu tẩu của người.

Hắn lại hắng dặng mấy tiếng rồi nói tiếp:

- Có điều ta cần nói rõ cho người hay là Quân cô nương không phải như Tiểu Phụng đâu. Ta đã chính thức lấy nàng làm vợ, vậy bất luận ở trước mặt hay ở sau lưng người đều phải lấy lễ mà đối xử với nàng. Nếu người coi nàng cũng như Tiểu Phụng thì ta quyết chẳng dung tha.

Hắn dứt lời liền quay đầu ngựa lui về phía trước cỗ xe mui.

Quân Trung Phụng ngồi trong xe buông rèm nên nàng giám thị được hết những cử động của Quan Thị Song Đào. Tuy nàng không thể nghe rõ hai người vừa rồi đã nói gì với nhau, nhưng nàng cũng biết được là chúng đã khó chịu trong lúc dòi nhau.

Quan Tây quay ngựa về tới trước xe, đưa tay ra vén rèm.

Quân Trung Phụng vội nhắm mắt lại tựa vào thành xe giả vờ ngủ.

Quan Tây mở rèm lên thấy Quân Trung Phụng đang ngon giấc, hắn mỉm cười, buông rèm xuống rồi khẽ bảo hai gã thiếu niên đi theo xe để hộ vệ:

- Quân cô nương ngủ say rồi! Các người liệu mà chiếu cố cho cẩn thận, chớ có kinh động cho y mất giấc ngủ...

Hắn vừa dứt lời thì đột nhiên có tiếng quát từ đằng xa vọng lại:

- Trên con đường Dự, Ngạc thiết có lắm người không sợ chết.

Quân Trung Phụng khẽ mở hé một góc rèm xe để nhìn ra thì thấy bốn con tuấn mã cao lớn do bốn người vận võ phục cưỡi.

Bốn người này trạc tuổi sần sần bằng nhau vào cỡ ba mươi. Trên vai mỗi tên đều đeo một bọc dài màu đen. Hai bên yên ngựa có tám ngọn giáo đeo lòng thòng.

Bốn người đứng thành hàng chữ nhất chắn đường đi.

Quan Trung vừa bị Quan Tây cho một bài học, trong lòng đương tức giận lại thấy có người cản đường thì không khỏi nổi sát khí. Hắn quát lên một tiếng rút đơn đao ở sau lưng ra.

Quan Tây lớn tiếng:

- Không được động thủ một cách hấp tấp.

Rồi giục ngựa xông lại.

Bốn người vẻ mặt lạnh lẽo ngồi yên trên lưng ngựa coi Quan Thị Song Đào hành động.

Quan Tây chấp tay hỏi:

- Bốn vị chặn đường bọn tại hạ là có ý gì?

Một đại hán mắt tròn, lông mày rậm đứng ở mé tả đường như là trưởng toán, giương cặp mắt đăm đăm nhìn vào chiếc xe mui đáp:

- Bọn tại hạ muốn gặp chủ nhân trong cỗ xe kia.

Quan Tây sững sốt hỏi lại:

- Các vị muốn hỏi chủ nhân trong xe ư?

Đại hán mày rậm đáp:

- Phải rồi! Bọn tại hạ chỉ coi một chút rồi lập tức nhường lối.

Quan Trung hỏi xen vào:

- Các người có quen biết người trên xe hay sao?

Đại hán mày rậm đáp:

- Tại hạ chưa quen biết, nhưng được nghe danh đã lâu.

Quan Trung giương mắt lên ngó Quan Tây hỏi lâu không nói gì nữa.

Nguyên cỗ xe này là vật mà Quan Trung cùng hai tên đồ đệ đã lấy trộm được đánh về. Còn chủ nhân chiếc xe là ai hắn cũng không biết.

Quan Tây là người thâm trầm mưu mẹo, cười lạt hỏi lại:

- Bốn vị đã không biết chủ nhân trong xe thì làm sao lại đường đột đến xin ra mắt?

Đại hán mày rậm đảo mắt nhìn Quan Thị Song Đào đáp:

- Bọn tại hạ nghe danh đã lâu, thành khẩn cầu kiến chắc chủ nhân trong xe không đến nổi cự tuyệt.

Giọng nói của gã ra chiều rất cung kính.

Quan Trung nghĩ thầm trong bụng:

- Hẳn bọn này tưởng người trong xe là chủ nhân cỗ xe lừa kia. Nếu để chúng dòm ngó há chẳng bại lộ cơ quan. Vậy bất luận thế nào cũng không cho nhìn vào được.

Hắn nghĩ vậy rồi đáp:

- Không được đâu!